

Hậu Quả Của Huyết Chưởng Ma Công

Trần Quốc Tuấn được đưa vào một căn phòng bày biện đơn sơ nhưng rất sáng sủa. Bá quan văn võ trong triều cùng các vị kỳ nhân tiền bối ngày ngày lui tới viếng thăm.

Một hôm, sau khi bắt mạch và sờ các đại huyệt trong người chàng, bồng Tản Viên Chân Nhân thốt lên giọng đầy lo lắng:

– Không xong rồi!

Ngô Thành Nhân nghe vậy bèn chạy đến bên giường bệnh khẽ hỏi:

– Trần huynh có sao không, thưa lão tiền bối?

Triệu Lão Hoàn Đồng, Cẩm Uyên, Hạ Long Tiên Nương và các nàng đệ tử, Độc Cước Thần Hành, Trần Nhật Duật, Hoàng Thiên Hương, Hoàng Thiên Nga... cũng vội vã vây quanh giường. Tản Viên Chân Nhân nghiêng đầu trầm giọng nói:

– Trần hiền đệ đã bị “Huyết chưởng ma công” nhiễm vào phế quản. Theo như chỗ lão phu được biết, chỉ trong vòng nửa con trăng, hiền đệ sẽ ho ra máu mà thác!... Hừm! Ta có loại phục hoàn đan chỉ duy trì đến thời gian đó là cùng. Trừ phi...

Chưa nghe hết câu, Triệu Lão Hoàn Đồng ôm mặt khóc lên the thé làm ai nấy không khỏi mủi lòng.

Ngô Thành Nhân nắm lấy bàn tay nhăn nheo của lão an ủi:

– Triệu lão tiền bối hãy bình tâm lại đã! Chớ nên làm kinh động Trần huynh, có khi nguy đến tính mạng người!

Hạ Long Tiên Nương cũng góp lời vào:

– Ngũ đệ có khóc la cũng vô ích thôi! Tốt nhất là chúng ta cố tìm phương chạy chữa cho hiền đệ.

Độc Cước Thần Hành nói:

– Tứ muội nói đúng đó! Ngũ đệ đừng khóc nữa. Chưa đến nỗi nào đâu! Còn nước còn tát mà! Chú mày nên để dành nước mắt lại đặng khi ngu huynh chết thì hãy khóc cho giòn!

Triệu Lão Hoàn Đồng dùng tay lau ao chùi nước mắt, đống lại ngay:

– Hừ! Lão què mà chết thì thằng lùn này cười khi khi chứ không có khóc đâu, đừng hòng!

Tản Viên Chân Nhân nhíu đôi mày bạc, mắng khẽ:

– Hai lão đệ hãy im đi nào! Bệnh của Trần đệ nặng lắm đó! Nếu có lão đại sư huynh của chúng ta hiện diện nơi đây thì may ra mới cứu chữa được. Nhưng hiện nay biết người ở đâu ra mà thỉnh?

Mọi người còn đang bối rối, lo ngại thì xảy có Bạch Diện Thư Sinh cùng Võ Lâm Tứ Kiệt từ ngoài bước vào. Sau khi biết rõ bệnh tình nan giải của chàng võ tướng trẻ tuổi họ Trần, Bạch Diện Thư Sinh như sức nhớ ra điều gì bèn hỏi Ngô Thành Nhân:

– Hiền nhi con! Hôm trước con có kể cho ta nghe về Bạch Hạc thiền sư ở Thiên Âm tự... À, có khi vị hòa thượng ấy đã học được nhiều môn thánh dược của Hồng Lĩnh Thần Y cũng nên! Theo thiền ý của ngu mỗ thì chúng ta nên cho người đến đó thỉnh vị hòa thượng ấy xem! Chư vị nghĩ thế nào? Biết đâu lại chẳng tốt lắm ru?!

Đôi mắt Ngô Thành Nhân sáng lên niềm hy vọng. Cậu lạc quan nói với mọi người:

– Thư chư vị tiền bối! Thưa gia gia! Con sẽ dùng Thiên Lý mã để đến núi Thiên Âm! Chẳng chóng thì chầy, con hứa sẽ rước bá phụ Bạch Hạc thiền sư về tại nơi đây!

Nghe cậu nói thế, ai cũng lộ vẻ vui mừng. Cẩm Uyên chẳng lại tị hiềm nắm tay họ Ngô nước mắt rơi ướt đầm rèm mi, giọng nàng đầy xúc động:

– Ngô hiền đệ ôi! Hiền đệ lại phải nhọc sức nhọc lòng với Trần huynh lần nữa! Ân nghĩa này biết bao giờ mới đền đáp nổi đây?!

Ngô Thành Nhân nghiêm giọng nói:

– Xin tẩu tẩu đừng nên nói vậy. Huynh đệ chúng em đã nguyện ước sinh tử có nhau. Đây là trách nhiệm của tiểu đệ. Tẩu tẩu nhắc chi đến chuyện nghĩa ân, làm cho tình cảm ít nhiều thương tổn.

Lời trách nhẹ nhàng ấy càng làm cho Cẩm Uyên xúc động hơn.

Bạch Diện Thư Sinh sai người lo chuẩn bị cho cậu dưỡng tử lên đường nhanh chóng.

Sau khi chào hết thầy mọi người. Ngô Thành Nhân phóng lên lưng Thiên Lý mã, nhắm về vùng núi non Yên Tử phi như tên bắn. Trên những nẻo đường vó ngựa lướt qua, Thành Nhân thấy dân chúng từ các nơi lũ lượt kéo nhau về Thăng Long thành sau những ngày lánh giặc. Qua những khuôn mặt chất phác của người dân, cậu thấy sáng lên bao nụ cười rạng rỡ. Có lẽ vì đất nước từ nay đã sạch bóng quân thù, trăm họ trở về bản quán làm ăn, bởi vậy niềm sung sướng mới hiện ra khá rõ ràng. Niềm vui ấy đã lây lan làm cho cậu thiếu niên vui đi nỗi lo về bệnh tình của người nghĩa huynh yêu mến.

Người và ngựa không màng nghĩ đến việc ăn uống, nghỉ ngơi gì hết. Đi suốt cả ngày lẫn đêm. Sáng hôm sau, Thành Nhân đã đến chân núi Thiên Âm. Bên sườn non, trong màn sương dày đặc, chợt nghe có tiếng vượn hót véo von. Cậu thiếu niên chưa kịp xuống ngựa, bỗng thấy một bóng lam đáp xuống. Âm thanh trong trẻo của một người nhỏ tuổi reo lên đầy hoan hỷ:

– A ha! Công tử đã trở về chùa!

Nhận ra giọng nói quen thuộc của cậu tiểu đồng năm cũ, Thành Nhân mừng rỡ vô cùng. Hai bên cùng khiêm tốn thi lễ với nhau. Ngô Thành Nhân thân mật hỏi:

– Sao sư huynh lại biết có tiểu đệ về mà nhọc lòng xuống đón nơi đây?

Tiểu đồng tươi cười chỉ tay lên phía sườn non:

– Công tử không nghe bày vượn kêu khi nãy sao? Chúng báo tin vui cho nhà chùa vì người thân trở về đấy! Ở đây xưa nay trừ công tử ra thì chẳng có ai thân thiết cả. Vì vậy sư phụ mới đoán chắc là công tử đã trở về, nên sai tiểu đệ xuống đón!

– À, thì ra thế!

– Công tử về đây cũng vừa kịp lúc đó! Sư phụ định hôm nay về Hồng Lĩnh sơn để vấn an sư tổ. Nhưng người thấy trong dạ cứ bồn chồn hoài, cho nên người mới nán lại một hôm. Chẳng ngờ là công tử trở về. Thật may mắn thay!

Hai người bạn trẻ, một đạo một đời thân tình hết mực. Họ vừa hỏi thăm nhau vừa phi thân lên đỉnh núi.

Tiểu đồng đưa bạn vào đại điện, ra mắt Bạch Hạc thiền sư, Ngô Thành Nhân sau khi bái lạy mới thốt khẽ rằng:

– Đứa cháu bất tài họ Ngô xin ra mắt bá phụ. Kính chúc người trường thọ an khang!

Điểm nhẹ nụ cười đôn hậu sư cụ dịu dàng nói:

– Ta miễn lễ cho con!

Quay qua tiểu đồng, nhà sư bảo:

– Con hãy nhóm lửa pha trà để chúng ta cùng tiếp người bạn cũ!

Tiểu đồng vâng dạ lui ra. Bạch Hạc thiền sư nghiêng đầu ngắm nghía Ngô Thành Nhân một thoáng rồi bảo:

– Hình như con có việc gì khẩn cấp lắm thì phải? Nhưng cứ bình tĩnh đã! Hãy ngồi xuống đây!

Vị sư già ân cần hỏi thăm về cuộc sống của cậu kể từ ngày hai người về vùng nội phủ bộ lạc Thổ Thần Thông. Ngô Thành Nhân bèn thuật lại sau khi từ tạ bá phụ, mới hay biến cố tang thương đã trùm lên toàn bộ bộ lạc. Nghĩa phụ Nùng Then Sấn bị sát hại, nghĩa mẫu tuần tiết. Còn Tiểu Yến hiền tử sau khi lén mang thi hài của mẹ ra vùng ngoại ô chôn cất rồi lưu lạc hiện giờ chẳng biết về đâu? Cậu lại kể qua về việc đụng độ với bọn thảo khấu cường sơn tại vùng núi Ngọa Long. Nếu không nhờ Độc Nhân Long sớm nhận ra người cũ thì cậu đã bỏ xác rồi. Trong thời gian lưu lại Ngọa Long sơn cậu mới biết rõ nguồn gốc của mình. Nghe nhắc đến và hiểu rõ hoàn cảnh của Uyên Ương song hiệp, Bạch Hạc thiền sư thở dài nói:

– Ta biết có môn phái Mã Yên Sơn! Ồ, thì ra con là hậu duệ của Ngô Quyền Đại Vương đây mà! Sư phụ của Uyên Ương song hiệp là Mã Yên lão tổ, vốn là anh em kết nghĩa với An Nam Cái Thế Kỳ Nhân! Té ra chúng ta đã có mối dây liên hệ từ xưa mà không biết!

Sau khi dùng mấy tuần trà, Ngô Thành Nhân tiếp tục thuật lại thời gian phiêu bạt

của mình cho sự cụ nghe. Từ khi rời Ngọa Long sơn, mang trong mình một sứ mạng không nhỏ về Thăng Long, phải trải qua biết bao nhiêu lần gian nan thử thách, nhiều phen suýt mất mạng với quân thù. Cậu không quên nhắc đến bốn vị tiên bối đều là sư thúc, sư cô của bá phụ. Sau cùng cậu nghẹn ngào nói:

– Nay con đến đây theo sự dạy bảo của nghĩa phụ Bạch Diện Thư Sinh, để kính thỉnh bá phụ về Thăng Long chữa bệnh cho nghĩa huynh Trần Quốc Tuấn! Anh ấy bị “Huyết chướng ma công” nhiễm vào phế quản. Đến như Tản Viên Chân Nhân tiên bối mà cũng đành chịu bó tay! Kính mong bá phụ gia ân cứu người thọ nạn!

Sau một lúc dăm chiêu nghĩ ngợi, Bạch Hạc thiên sư nói:

– Huyết chướng ma công à? Người luyện được huyết ảnh có phải là Đại Thủ Ma Vương không?

– Dạ, đúng đó!

Thành Nhân bèn kể qua giờ cuối cùng của đêm giao chiến với bọn Quân Anh bang tại Đông Bộ Đầu. Trần nguyên soái đã lãnh mệnh đánh tập hậu đoàn quân tải lương của giặc ra sao. Sau đó Đại Thủ Ma Vương xuất hiện đánh Quốc Tuấn trọng thương rồi sau đó lão ta bị hãm giữa trận đồ “Thập nhị liên hoa ảnh” của Hạ Long Tiên Nương thế nào? Sau khi nghị hòa thầy trò Đại Thủ Ma Vương ra đi. Từ lúc bị huyết chướng, Quốc Tuấn được các vị cao nhân tiên bối hết lòng chạy chữa, song chẳng hy vọng chút nào!...

– Bởi vậy, con mới lặn lội tìm đến để nhờ cậy bá phụ ra tay cứu nạn cho Trần huynh. Theo thiên ý, bá phụ vốn là đệ tử yêu của Hồng Lĩnh Thần Y tiên bối, tất là có thể chữa trị được độc tố “Huyết chướng ma công”!

Nghe Thành Nhân nói vậy, Bạch Hạc thiên sư gật nhẹ đầu rồi đứng lên bảo:

– Thôi được! Con hãy vào hậu liêu dùng cơm để ta vào thư tịch lục lại cầm nang xem sao.

Thành Nhân vui mừng bái tạ lui ra. Câu thực hành đúng như lời dạy bảo của bá phụ. Sau khi phi thân xuống núi cho phép Thiên Lý mã được tự do, cậu trở về dùng cơm với tiểu đồng.

Nói về Bạch Hạc thiên sư sau khi vào thư tịch tra cứu lại trương hợp chữa trị cho bệnh nhân nhiễm phải độc tố “Huyết chướng ma công”. Sự cụ bèn đi sang bên là nơi dự trữ khá nhiều các vị thánh dược. Bạch Hạc thiên sư bốc ra từng vị cân, đếm cẩn thận. Qua một giờ loay hoay với công việc bốc thuốc, sự cụ thâm nhập hết những vật cần dùng cho việc châm cứu chữa trị... bỏ vào một túi gấm. Người thông thả bước xuống hậu liêu:

– Ngô công tử chuẩn bị lên đường thôi!

Sau khi từ giả Thiên Âm tự, Bạch Hạc thiên sư cùng Ngô Thành Nhân nhắm theo hướng Thăng Long thành trực chỉ. Nhìn cảnh non sông gấm vóc trải dài, Thành Nhân chạnh lòng nhớ lại ngày nào cùng bá phụ trở về vùng nội phủ bộ lạc Thổ Thần Thông,

nhớ đến biển cố tang thương phủ trùm lên bộ lạc. Xót xa vì nghĩa phụ, nghĩa mẫu đã sớm mất phần. Thương thay người nghĩa tử lưu lạc bơ vơ. Lại nghĩ đến những người dân của bộ lạc Thổ đang sống cuộc đời nô lệ, lòng cậu bứt rứt không yên. Nhất thiết phải kiến nghị với vua Trần cử binh về giải phóng vùng nội phủ, cứu lê dân thoát cảnh lầm than!...

Còn đang chìm đắm trong những ý nghĩ miên man, chợt Thành Nhân nghe giọng nói khê đầm ấm của bá phụ:

- Thành Nhân con! Chúng ta sắp đến Thăng Long thành rồi kìa!
- Thưa, vâng ạ!

Kinh đô Thăng Long sau những ngày bị bọn ngoại xâm giày xéo, đã đổ nát tiêu điều. Từng đoàn người lố nhố đang thu dọn khắp nơi. Những tòa dinh thự, những dãy phố phường hoang phế, bây giờ lại được những bàn tay sửa chữa lại để tam thời che nắng che mưa. Quân dân Đại Việt như đàn kiến khổng lồ rộn rịp nơi nơi...

Bạch Hạc thiền sư điềm đạm nói:

- Rồi con xem! Dân ta cần cù nhẫn nại. Chẳng bao lâu sau, lại xây dựng đẹp hơn xưa!
- Thưa bá phụ! Con cũng tin tưởng như vậy!
- Đây? Chỗ Nghĩa huynh con ngụ ở đâu?

Thành Nhân vâng lời. Sau khi đưa mắt quan sát kỹ cậu đưa tay chỉ một ngôi nhà gạch tương đối còn khang trang sạch sẽ.

Bạch Diện Thư Sinh, Tản Viên Chân Nhân, Độc Cước Thần Hành, Hạ Long Tiên Nương, Triệu Lão Hoàn Đồng, Võ Lâm Tứ Kiệt, Trần Nhật Duật, Cẩm Uyên, hai nàng tiểu thư họ Hoàng cùng một số thuộc tướng của Trần Quốc Tuấn và đám gia nhân lũ lượt kéo ra đón mừng, Bạch Hạc thiền sư thi lễ khắp lượt rồi cất giọng tựa chuông đồng:

- A di đà phật! Bàn tăng có tộ danh là Bạch Hạc thiền sư, xin ra mắt chư vị võ lâm tiền bối!

Bạch Diện Thư Sinh tiến đến vái dài:

- Không dám! Kẻ hèn này là Bạch Diện Thư Sinh Lý Tử Thanh, xinh kính chào lão hòa thượng!
- Ồ! Thế ra đây là Bạch Diện đại nhân vang danh khắp chốn giang hồ? Thật là vạn hạnh!

Bạch Diện Thư Sinh trân trọng giới thiệu các vị tiền bối võ lâm. Bạch Hạc thiền sư khiêm tốn hạ mình:

- Tiểu đệ là đệ tử của Hồng Lĩnh Thần Y, xin lạy chào chư vị sư thúc và sư cô!

Các vị võ lâm tiền bối vội đỡ người đệ tử của đại sư huynh. Hạ Long Tiên Nương nói:

– Tuy vốn là đệ tử của đại sư huynh chúng ta song hòa thượng đã thuộc vào hàng cao niên kỹ, đừng nên hạ mình thái quá làm cho chúng ta áy náy trong lòng!

Triệu Lão Hoàn Đồng nôn nóng thốt:

– Thôi, thôi! Hãy bớt đi những điều lễ nghi phiền toái. Mau mau vào chữa bệnh giùm cho cháu quý của ta!

Nói rồi bất chấp tị hiềm, lão già lùn nắm tay Bạch Hạc thiền sư lôi tuốt vào nhà.

Bạch Hạc thiền sư từ tốn bắt mạch, áp tai vào ngực bệnh nhân xem xét một lúc, Cẩm Uyên quỳ phục bên giường bệnh, nàng hồi hộp theo dõi từng động tác của vị thiền sư. Nhìn sắc diên xanh xao vàng úa của bệnh nhân, Bạch Hạc thiền sư chẳng nói một lời. Vị sư già tháo tay nải lấy ra bọc gấm đựng y cụ. Nhà sư ra hiệu cho Cẩm Uyên lại gần rồi đặt vào tay nàng một thang thuốc, dặn nhỏ mấy điều. Cẩm Uyên cung kính gật nhẹ đầu mấy cái và bái lạy lui ra. Bạch Hạc thiền sư nói nhỏ với tất cả mọi người đang có mặt trong phòng:

– Đây là một căn bệnh vô cùng nguy hiểm. Tuy nhiên, bần tăng sẽ chữa được. Chỉ mong rằng từ giờ khắc này, chư vị chớ nên làm kinh động.

Nơi nội phòng, Bạch Hạc thiền sư ra hiệu cho các vị sư thúc dời bệnh nhân đặt nằm sấp giữa phòng, sau khi trải lên sàn mấy lớp chăn bông. Bệnh nhân được tháo bỏ y phục, rải rộng tứ chi về bốn phía. Bốn vị cao nhân sắp xếp ngồi ở bốn phương vị giao nhau vân khí điều hòa nội lực để chuẩn bị tiếp trợ vào mỗi tay chân cho bệnh nhân. Bạch Hạc thiền sư ngồi bên hông tả, còn Ngô Thành Nhân thì ngồi bên hông hữu của người bệnh.

Hít sâu một luồng thiên nguyên chân khí xong, Bạch Hạc thiền sư vận nội lực thi triển qua mười ngón chỉ phong liên tiếp điểm vào những đại huyết trên mình bệnh nhân. Thủ pháp của sư cụ nhanh không thể tưởng. Sau đó, người nói với Thành Nhân:

– Con dùng kim châm lườn vào đại hành nhị thập tứ huyết của tứ chi nhé! Hãy cẩn thận đó!

Trong khi câu vâng lời bá phụ cẩn trọng ấn hai mươi bốn mũi kim châm vào các huyết chân tay, sư cụ lấy ra một chiếc bình bằng ngọc màu lam chứa một thứ nước vàng như nghệ. Nhà sư dùng nước trong bình hoành một vòng tròn rộng trên lưng, khoanh ngay vị trí buồng phổi của nạn nhân. Chỉ chừa vòng tròn ấy ra, còn thì dùng nước vàng nọ thoa đều một lượt. Thành Nhân vừa ấn xong mũi kim châm cuối cùng thì sư cụ cũng đã thoa xong thuốc nước, Bạch Hạc thiền sư phát nhẹ ngón tay một cái, lập tức bốn vị cao nhân tiền bối đang ngồi ở bốn góc đồng loạt chạm tay vào tứ chi của nạn nhân. Những luồng chân lực của bốn vị cao nhân quả là sung mãn phi thường, ào ào tuôn vào ngũ tứ chi, tràn ngập khắp kinh mạch dần dần vào ngũ hành nội phủ. Thành Nhân còn đang nhìn theo những luồng chân khí chạy vào các đại mạch nạn nhân, bỗng thấy bá phụ trao cho một bình ngọc màu hồng và dặn:

– Khi nào con thấy hắc khí bốc lên thì ngâm nước trong bình này phun ngay vào

giữa vòng tròn kia, chớ nên chậm trễ nhé!

Cậu vâng lời mở nút bình hớp vào một ngậm chờ sẵn. Bạch Hạc thiền sư lại vận nội công, điểm thêm mấy đại huyết trên mình bệnh nhân, rồi lấy ra một chiếc kim lớn xâm nơi vòng tròn đúng bảy lỗ. Tức thời, vả một vùng không thoa nước vàng, chợt trở nên một khối đen sì, giống như miếng huyết luyệt. Không chậm trễ một giây, Thành Nhân phùng má phun ngay vào đó. Cậu lại hớp nước, lại phun. Liên tiếp cho đến khi chiếc bình ngọc đã cạn khô, cậu mới thấy miếng huyết đen trên vòng tròn biến mất. Bạch Hạc thiền sư ra hiệu cho Thành Nhân nhổ hết tất cả kim châm thu lại gọn gàng. Sư cụ lại ra hiệu cho bốn vị cao nhân thôi truyền chân lực.

Bạch Hạc thiền sư thở ra một hơi dài như trút được gánh nặng. Sư cụ nói lên thành lời:

– Thế là thoát chết rồi! Chỉ cần một thời gian tịnh dưỡng, thuốc thang cơm cháo nữa là khỏe mạnh như thường!

Vốn là người có cá tính vô tư hiếu động ồn ào mà lại bị đè nén suốt cả giờ căng thẳng, Triệu Lão Hoàn Đồng nghe nói diệt tể đã thoát chết, liền nhảy múa ca hát om sòm. Cẩm Uyên mặt mày rạng rỡ, bưng bát thuốc đặt trên chiếc bàn con rồi chạy đến phụ với Thành Nhân vận y phục cho Trần Quốc Tuấn và xốc chàng đặt nằm lại nơi giường.

Bạch Diện Thư Sinh bước vào tươi cười nói:

– Kính mừng chư vị đã cứu được Trần tướng quân! Thánh thượng và quan thái sư đã xa giá đến thăm, song ngặt nỗi chư vị đang vận công chữa bệnh nên không thể đường đột được!

Mọi người dời gót sang phòng bên, đã thấy vua Trần mình vận long cổn, đầu đội triều thiên, vòng tay áo rộng nghiêng mình thi lễ đón chào. Các vị cao nhân tiền bối đều đồng loạt đáp lễ lại, vị sư già thủ lễ thốt:

– A di đà phật! Bần tăng là Bạch Hạc thiền sư xin ra mắt thánh thượng và quan thái sư.

Lão quan họ Trần cũng lật đật khom mình đáp lễ. Nhà vua khiêm tốn nói:

– Không dám, không dám! Quả nhân nghe danh lão cao tăng đã lâu, nay mới được diện kiến! Thật là vạn hạnh, vạn hạnh!

Mọi người đối đáp lại qua bằng những lời khách sáo rồi họ cùng vui vẻ dùng tiệc chay tấy trần, nhà vua cùng quan thái sư ghé thăm hỏi bệnh tình của Quốc Tuấn thế nào. Ngô Thành Nhân bèn đem việc thỉnh Bạch Hạc thiền sư về chữa trị, thuật lại cho vua Trần cùng quan thái sư nghe một lượt. Nhà vua phán:

– Quả là nhà Trần chúng ta vẫn còn hồng phúc! Trần Quốc Tuấn là cây cột trụ giữ vững nhà Trần, nếu Trần tướng quân có mệnh hệ gì, thì triều đình mất đi một cánh tay đắc lực, quả nhân sẽ buồn khổ vô cùng! Bây giờ Trần tướng quân thoát nạn. Ôi! Mừng thay!

Lời nói chân thành của nhà vua làm cho những người đang đứng chung quanh giường bệnh hết sức cảm động. Ngô Thành Nhân chợt nhớ đến những điều nguyện ước của người nghĩa huynh khi còn ở giữa đầm Ô Dơi ngày nọ. Cậu bèn tâu với vua Trần:

– Tâu bệ hạ! Tội nghiệp cho nghĩa huynh đang còn bệnh nặng, biết ngày nào hồi phục sức khỏe để điều binh về bình định lại bộ lạc Thổ Thần Thông?

Quan thái sư Trần Thủ Độ đỡ lời:

– Hiền điệt chớ lo! Hãy cứ để cho Trần Quốc Tuấn được nghỉ ngơi, điều dưỡng vài tháng! Chúng ta sẽ cử đại tướng quân Trần Quang Khải thay chàng điều binh khiển tướng...

Thành Nhân mừng rỡ nói:

– Vậy thì xin triều đình nên cấp tốc phát lệnh đi cho! Chứ theo ngu ý thì để chậm một ngày, dân khổ một ngày. Giống như cảnh dầu sôi lửa bỏng, lại tựa như nắng hạn khao khát chờ cơn mưa rào! Bộ lạc Thổ Thần Thông sẽ vô cùng đờn ơn triều đình.

Nhà vua gật đầu thốt:

– Được thôi! Ngô hiền đệ cứ yên tâm! Quả nhân sẽ thực hiện ngay điều mong ước ấy!

Nói rồi quay qua viên quan ngự sử truyền cho Trần Quang Khải đến để ngự ban khẩu lệnh. Quan ngự sử tuân mệnh cáo lui. Lão quan thái sư nắm tay Ngô Thành Nhân thân mật hỏi:

– Thôi, bây giờ Trần huynh của con đã có tẩu tẩu chăm sóc rồi. Vậy con hãy qua bên đại sảnh dự tiệc chay với chư vị cho vui! Nào, ta đi thôi, kéo mọi người chờ đợi!

Thành Nhân vâng dạ, cậu cúi xuống nhìn thấy sắc diện nghĩa huynh đã hồng hào trở lại, bèn yên lòng chào khẽ tẩu tẩu rồi mới theo gót nhà vua cùng quan thái sư.

Bữa tiệc chay dùng để khoản đãi Bạch Hạc thiền sư, song mọi người tham dự đều cảm thấy ngon miệng lắm. Nhân tiện mấy vị cao nhân tiền bối thi nhau hỏi thăm sự cụ về Hồng Lĩnh Thần Y, vốn là đại sư huynh của họ. Bạch Hạc thiền sư khiêm tốn nói:

– Sư phụ của bản tăng từ khi gác kiếm, chẳng màng đến chuyện ân oán giang hồ! Ban ngày thì tự giam mình trong tịnh cốc, luyện thuốc trường sinh, ban đêm người thường ngâm thơ vịnh nguyệt, hòa mình với cảnh thiên nhiên. Rất ít khi người bỏ động đi xa, suốt tháng năm cứ quần quanh vùng núi non Hồng Lĩnh. Hôm nay, bản tăng định về viếng người như thường lệ, nhưng gặp sự cố này nên đành hoãn lại một hôm!...

Độc Cước Thần Hành nhìn qua huynh đệ muội đồng môn, trầm ngâm một thoáng rồi nói:

– Chư huynh đệ muội ạ! Chúng ta có nên cùng đến Hồng Lĩnh để thỉnh đại sư

huynh không nhỉ? Tam mỗ nghĩ rằng nếu không có lão Đại, bọn ta đánh không lại thằng ma đầu Hồn Thế Tà Thần đâu!

Hạ Long Tiên Nương nói:

– Tam ca nói đúng đó! Song chắc gì đại ca chịu xuống núi cho. Ý của nhị ca thế nào?

Tản Viên Chân Nhân đăm đăm trả lời:

– Ngu huynh biết tính ý của đại sư huynh chúng ta lắm! Hiếm có kẻ lay chuyển được ý của người, chỉ trừ phi người tự thay đổi thôi!

Hạ Long Tiên Nương nói:

– Theo như tiểu muội biết, trong bốn anh em ta đây, đại sư huynh thương yêu chiều chuộng nhất là ngũ đệ! Vậy, ngũ đệ có thể đi Hồng Lĩnh sơn một chuyến để vận động đại sư huynh được không?

Nghe nhắc đến tên mình, Triệu Lão Hoàn Đồng bật cười ha hả:

– Nếu chư huynh tử cử thằng lùn này, thì lùn đi ngay chứ ngán gì! Chẳng biết “ông ấy” có thay đổi gì không? Nhưng dẫu có thay đổi, lùn này cũng chả ngại gì! Thỉnh “ông ấy” không đi thì năn nỉ khóc lóc một hồi là xong chứ có khó chi?!

Nghe Triệu lão nói vậy, mọi người cố giữ ý tứ mà cũng phải bật cười. Mọi người đang vui vẻ, chợt quan ngự sử xin vào được bệ kiến vua Trần. Nhà vua thông thả đứng lên, nghiêng đầu chào nhẹ tất thấy rồi bước ra hành lang. Trần Quang Khải thấy thánh thượng bước ra liền phủ phục tung hô vạn tuế, vua Trần phán bảo:

– Trần tướng quân! Khanh hãy ra giáo trường điểm hai vạn tinh binh, ba trăm xe lương thảo sẵn sàng chờ đợi. Trong buổi thiết triều sáng mai, trẫm sẽ phát lệnh bài cho khanh và chư tướng đi bình định vùng nội phủ bộ lạc Thổ Thần Thông. Nhớ khá tuân lời, chấp hành nghiêm chỉnh!

– Mạt tướng xin bái mạng!

Trần Quang Khải lui ra. Nhà vua trở vào bàn tiệc, nói với Ngô Thành Nhân:

– Quả nhân đã sai Trần Quang Khải điểm hai vạn tinh binh rồi. Ngày mai sẽ xuất chinh. Hiền đệ hài lòng chứ?

Ngô Thành Nhân chấp tay bái thật sâu:

– Xin tạ ơn bệ hạ! Hương hồn của nghĩa phụ và nghĩa mẫu tiểu sinh sẽ mãi nguyện vô cùng!

Cũng trong buổi tiệc ấy. Thành Nhân hỏi nghĩa phụ Bạch Diện Thư Sinh của mình:

– Thưa gia gia! Chẳng hay sau khi đánh thắng giặc Mông Cổ rồi, triều đình có dự định xây lại kinh kỳ hoa lệ như xưa không ạ?

Bạch Diện Thư Sinh lắc đầu nói:

– Chưa đâu hiền nhi à! Triều đình rất hiểu hoàn cảnh của lê dân. Trước mắt hãy

để chúng dân ổn định nơi ăn chốn ở và làm lụng sinh sống, dần dà mới từng bước xây dựng. Chứ bắt dân phải xây dựng lâu đài thành quách ngay lúc này thì không phải đạo đâu!

– Thưa, con cũng nghĩ như vậy! Phàm cái gì đập đổ đi thì rất chóng, song muốn kiến thiết lại thì không phải một sớm một chiều mà toại chí được! Trong thời gian vó ngựa ngoại xâm giày xéo quê hương, người dân đã bị mất mát quá nhiều, huynh đệ, phụ phu ly tán, phụ mẫu tử tôn lạc loài, lại còn giặc phá nhà cháy, cửa cái tiêu tan!... Bao nỗi đau thương còn tồn tại, người dân thấm nhuần ơn mưa móc của triều đình chính là lúc này đây!

Vua Trần Thái Tông nghiêng tai nghe xong những lời thuộc về chân lý, bèn quay mặt về phía Thành Nhân, cất giọng ôn tồn:

– Nghĩa cả trong thiên hạ đều quy tụ về mỗi tấm lòng. Quả nhân tuy hoàng đế đương triều, song le cũng chỉ là một con người như bao nhiêu người khác. Nhưng, tấm lòng của quả nhân vốn đã hòa chung nhiều tấm lòng chân thật nên những lời vàng ngọc của Thánh nhân xưa đã truyền dạy, cho chí đến những điều chỉ giáo đúng đắn dù là hạng thứ dân, quả nhân đều thâm nhập rồi tâm niệm với lòng mình: “Tiên vi ngã hạ thiên hạ thượng, hậu vi ngã nhân thiên hạ dung”. Nay nghe qua những lời nghĩa khí của Ngô công tử, quả nhân tự lượng sức mình nghĩ còn kém tài thua đức khá xa!...

Xét thấy những lời khiêm tốn của vua Trần đến đó cũng đã là quá đủ, quan thái sư bèn xen vào:

– Ngô hiền điệt...

Lão quan nuốt ực miếng nước bọt rồi tiếp:

– Xin hiền điệt an tâm! Sự sống còn của non sông Đại Việt cũng như sự an dân quốc thái, mọi việc triều đình đều tham khảo ý kiến muôn dân! Chúng ta sống cao lắm là bách giai niên kỷ, chỉ trừ những bậc kỳ nhân như chư vị tiền bối đây thôi. Nhưng còn cả dân tộc giống nòi? Sự trường tồn của dân tộc chẳng bao giờ điểm chung. Vậy, bản chức e rằng ngày sau mai một, vì không hiếm kẻ chỉ lo cho bản thân mình mà chẳng chịu nghĩ đến muôn thuở mai sau!

Thành Nhân vội vàng đứng lên chấp tay bái dài và run giọng thốt rằng:

– Điệt nhi quá lo việc đại sự cho nên có điều sơ sót. Rất mong đại quan niệm tình nghĩa mẫu mà tha thứ cho điệt nhi!

Bạch Diện Thư Sinh cũng đứng dậy thi lễ với nhà vua và quan thái sư rồi nói:

– Tất cả chúng ta đều là những người vì nước vì dân. Nước yên, dân giàu chúng ta thông thả, nước loạn, dân nghèo chúng ta vất vả lao đao! Bọn giang hồ ngu mờ vì cảm nhận tấm lòng của thánh thượng, quan thái sư và bá quan văn võ trong triều nên cũng mạo muội đem tài hèn sức mọn mà đền đáp ơn tri ngộ bấy lâu nay!

Sau bữa tiệc chay mọi người long trọng tiễn đưa Bạch Hạc thiền sư. Trước khi từ giã lên đường, vị sư già để lại cho Cẩm Uyên mấy thang thuốc quý và dặn dò nàng

cách thức chăm sóc cho Trần tướng quân. Triệu Lão Hoàn Đồng được sự ủy thác của chư vị sư huynh tử đi theo Bạch Hạc thiên sư để thỉnh cầu đại sư huynh ở núi Hồng Lĩnh. Lão già lùn nhận thấy Trần điệt tể đã thay đổi nhiều sau khi được chữa trị mới yên tâm lên đường cùng Bạch Hạc thiên sư và bảy hạc trắng...

– o O o –